

Afschot reegeiten

Niet vrijblijvend, maar noodzaak

We rijden langzaam door het veld. Het heeft licht gevoren en een bleek ochtendzonnetje doet zijn best om door te breken. De bedoeling is om vroegtijdig een begin te maken met het geitenafschot. Uitstel heeft aan het eind van het seizoen al te vaak tot haastwerk geleid om het door de provincie toegewezen afschot alsnog te realiseren. Dat zal ons dit jaar niet weer gebeuren. Nu we meer loodjes toebedeeld hebben gekregen, is er dus extra werk aan de winkel.

Tijdens de laatste voorjaarstelling zijn niet alleen in ons veld meer reeën waargenomen dan in de jaren daarvoor. Ook op andere plaatsen in de WBE blijkt dit het geval. Ze worden ook steeds op nieuwe plekken gelokaliseerd, waar zich kleine nieuwe populaties ontwikkelen. Tegelijkertijd zien we ook het aantal aanrijdingen met reewild toenemen. In ons veld waren dat het laatste half jaar vier stuks. We besluiten om juist op deze plekken de populatie uit te dunnen.

Geen goed zicht

Vanuit de auto kijken we naar een sprong van zes stuks. De beide geiten, die elk twee kalveren hebben, dat kunnen we goed zien, zeker in onze richting. Een volwassen bok ligt op een slootwal. Een eind verder op die slootwal ontdekken we nog een ree. Op de achtergrond staan twee boerderijen. Een schot vanaf deze kant is niet verantwoord. We gokken erop dat het groepje zich zal terugtrekken in het perceel bos, waarnaar vanuit het

weiland meerdere wissels lopen. We rijden om zodat ik het bosperceel vanuit de overzijde kan inlopen. De wind is goed. Het eerste stuk bos met open heidevennen kan ik rustig doorkruisen. Er zitten een paar verraderlijke natte plekken in waar je aardig in weg kunt zakken. En daar heb ik nu juist geen behoefte aan. Ik heb dan ook meer oog voor waar ik loop dan voor de omgeving. Het laatste stukje naar de bosrand is wat heuvelachtig. Op een knie tuur ik voorzichtig over een heuveltje. De reeën zijn er nog. Ze staan nu allemaal. Twee lopen een heel eind van de groep af en komen mijn richting uit. Vanaf de plek waar ik zit, heb ik geen goed zicht voor een schot. Wat laaghangende takken

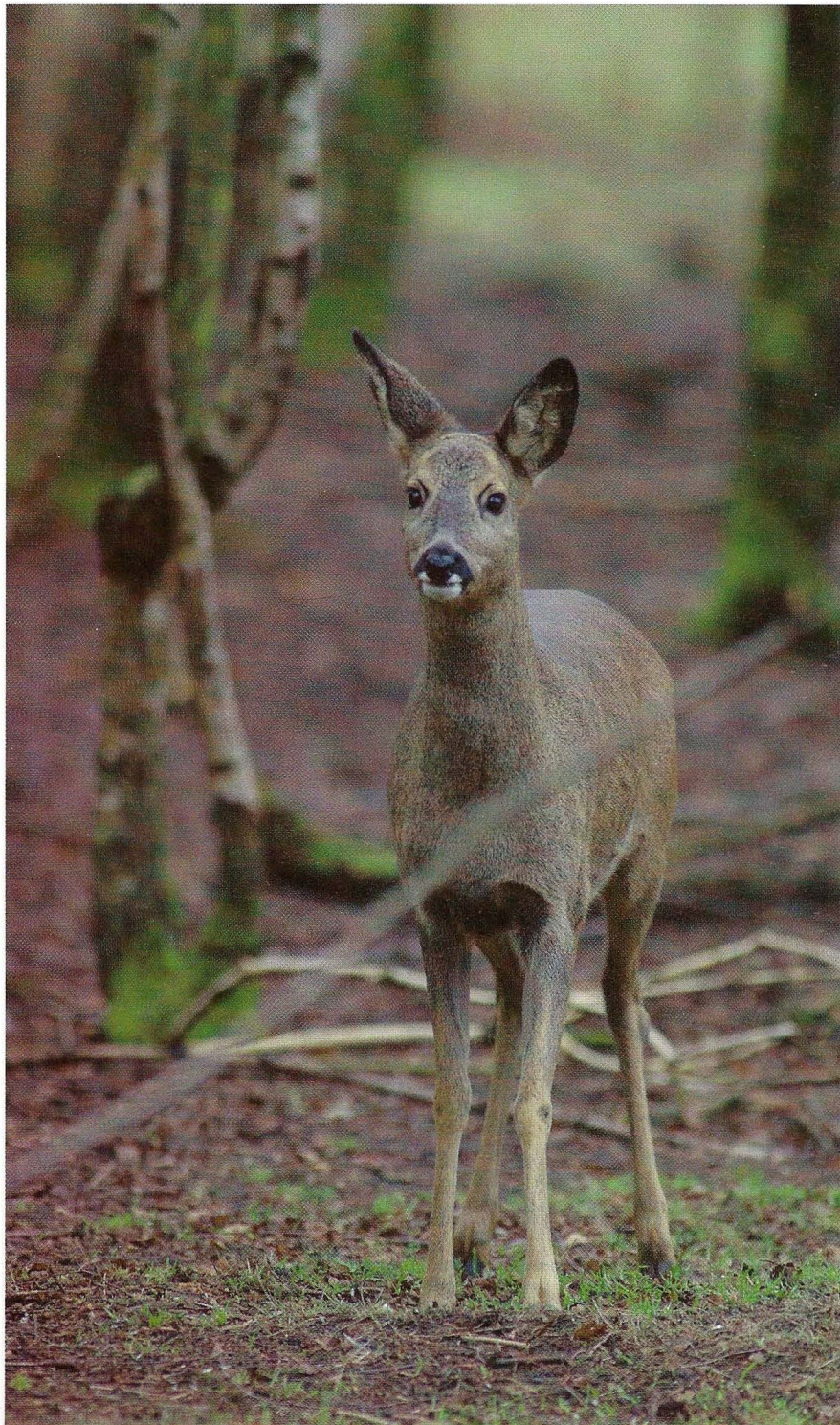
Beheer van reewild

**betekent het nuttige met
het aangename verenigen**

belemmeren mijn uitzicht. Ik laat me terugzakken en kruip twintig meter naar links, vanwaar ik goed kan aanstrijken tegen een berk. Als ik zo wat zit te prutsen om een goede schiethouding in te nemen, komen die twee reeën nu wel heel snel mijn kant op. Ik zit nu perfect en bekijk de beide reeën nog eens goed door de kijker. Het zijn een geitkalf en een bokkalf. De geit staat op afstand bij de rest. Wanneer het geitkalf op zo'n zestig meter dwars staat, is de kogel weg. Het kalf is op slag dood.

Niet dwars

Het bokkalf schrikt en rent in de richting van de andere reeën, die op een sukkeldrafje een vijftig meter richting bosrand lopen. Daar staan ze wat besluiteloos om zich heen te kijken, terwijl er twee de kop al weer aan de grond hebben om wat grassprietten te knabbelen. Voorzichtig manoeuvreer ik de buks in de richting van de reeën om nog een kalf te schieten. Hoewel ik ze goed binnen schootsafstand heb, kom ik niet tot schot. Ze lopen tergend langzaam van me af richting bosrand. Ze laten alleen hun spiegels zien. Ik blijf nog een kwartiertje zitten om de overgebleven groep niet te verontrusten. Ze hebben de knal van het schot wel

gehoord, maar hebben niet in de gaten gehad wat het was. En om hun dode soortgenoot bekommeren ze zich blijkbaar niet.

Dan haal ik het geschoten geitkalf op en loop richting auto, van waaruit mijn jachtmaat alles heeft kunnen aanschouwen. 'Had je niet nog een kalf kunnen schieten?', is het eerste wat hij vraagt. 'Er liepen nog twee geitkalveren bij.' Dat had hij vanuit de auto met de kijker mooi kunnen bekijken. Helaas, maar als een ree niet goed dwars staat, is de kans groot dat je nogal wat wildbraad wegschiet. Een bukskogel kan nu eenmaal een grote ravage aanrichten. Bij het ontweiden van het kalf bekijken

we rustig de organen. We nemen er de tijd voor. Hart, longen, lever, milt en nieren zien er allemaal normaal uit. Ook aan de darmen zien we geen afwijkingen. Na het ree gewogen te hebben vullen we het kaartje in 'Verklaring eerste onderzoek' met daarop aangegeven dat er geen afwijkingen zijn geconstateerd, en bevestigen dit met een tie-wrap aan een loper van het dier. Ook het bekende loodje wordt in de hiel van die loper gedrukt.

Noodzaak

We bekijken alles nog eens en constateren dat het beheer van reewildpopulaties ook een smakelijk stuk 'ecovlees'

oplevert. Tenminste als je het ree op de juiste wijze hebt geschoten, het op de goede manier ontweidt en er geen afwijkingen aan het dier zijn waargenomen. Is hier geen sprake van het 'nuttige' met het 'aangename' verenigen? Vanavond gaan we weer op pad, maar dan op een andere plaats in het veld. We hadden immers met onszelf afgesproken vroegtijdig met het afschot te beginnen. Afschot van reeën is niet vrijblijvend, maar noodzaak. Dat betekent dat het toegewezen afschot ook moet worden gerealiseerd. Met name dat van vrouwelijk reewild. ■

